Církev československá husitská Kladno

NAHORU

Velikonoční speciál 2020

Bílá sobota

Drazí bratři a milé sestry,

máme za sebou tíhu Velkého pátku. Ta tíha by byla k neunesení, kdybychom nevěděli, co následovalo druhého dne po sobotě. Bílá sobota je pro nás obvykle časem čekání na radostné vyvrcholení velikonočních svátků.

O Bílou sobotu nebývá v kladenském sboru zvykem scházet se v kostele. V posledních letech se stalo pravidlem sejít se na slánské faře k sederové večeři. Letos je však všechno jinak a naše církev nás vyzývá ke společné oslavě velikonočních svátků tradičnějším způsobem. V radě starších jsme se rozhodli připojit se k této celocírkevní společné vigílii, s jejímž průběhem jsme vás již seznámili v úvodu speciálu. Já se teď soustředím jen na navrhované společné velikonoční gesto „vnesení Kristova světla do světa“.

Já sama mám Bílou sobotu nejvíc spojenou se zážitkem, kdy jsme před lety šli s ostatními členy kladenského a slánského sboru po krátkém spánku na slánské faře do Kladna na nedělní bohoslužbu pěšky. Vycházeli jsme ještě za tmy a vlastně už byla neděle. Vidět vycházející slunce na obloze je pro každého velký zážitek. Když jsme se ze severozápadu blížili ke Švermovu, ranní slunce právě ozářilo kupoli kostela sv. Mikuláše v Hnidousích, o jehož existenci jsem tenkrát nic moc nevěděla. Bylo to jako zjevení: najednou poblíž míst, která si myslím, že dobře znám, vidím shora neznámou obrovskou zářící kupoli jako odněkud z Orientu. Byla jsem ohromena silou a oslnivou nádherou toho okamžiku. Byl to poměrně krátký čas, kdy byl pohled na kupoli tak fascinující, protože z jiných míst už výhledu bránila zástavba nebo jiná překážka. Také slunce bylo nezvykle nízko. I když jsem se v těch místech ocitla několikrát i později, nikdy jsem neviděla to, co tenkrát po sobotní vigílii.

Jistě i vy máte každý nějaký podobný zážitek a víte, co světlo dokáže. Světlo úplně promění všechno a kvalita nasvíceného je úplně jiná než toho, co nasvícené není, ani to nemusí být ve tmě. Toto si uvědomuji, když čtu text o tom, co o sobě řekl Pán Ježíš v Janově evangeliu, v 8. kapitole, 12. verši: *Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.*

My, kteří jsme uvěřili, že Ježíš byl vzkříšen a stali jsme se Jeho otroky, bychom toto světlo měli mít. Tedy podle toho, co se píše v Janovi, my to světlo máme. Jen ho možná někdy dáváme pod kbelec. Možná si ho necháváme pro sebe, maximálně pro svou rodinu. Vedoucí naší církve (podobně jako Písmo) nás však v tento den vyzývají, abychom právě dnes večer oslavili Velikonoce tím, že symbolickým gestem toto své světlo ukážeme okolnímu světu. Udělat nějaké gesto, to asi nebude zase tak těžké, zvláště když se takto budeme moci spojit se všemi ostatními ve sboru i v ostatních sborech naší církve. Tím by to jistě skončit nemělo. Měli bychom se ptát sami sebe, kolik lidí to naše světlo, to světlo života, které máme od Pána Ježíše, vidí. Komu takto svítíme? Komu naše světlo od Pána osvěcuje jeho cestu k Pánu? Nejsme s tím světlem spíše schovaní pod kbelcem?

To jsou věci, o kterých budu já dnes večer v 21 hodin přemýšlet, až si zapálím s mnohými z vás svíčku, abych ji ukázala v okně. V tom okně ji asi u nás nikdo neuvidí, bydlíme ve třetím patře, ale o to nejde. Je vůbec někdo v mém okolí, komu aspoň trochu svítím jako svědek Pána Ježíše?

A tak se chci společně s vámi pomodlit v tento čas radostného očekávání nového začátku života s Pánem:

Nebeský otče, chci Tě v tento velikonoční čas chválit a velebit za všechno, co nám dáváš, za to, že jsi nám dal svého Syna, abychom mohli k Tobě přicházet a Tebe chválit za všechno Tvé tvoření, lásku a milosrdenství. Dej Pane, abychom to činili, abychom Tebe především poslouchali, Tobě se dávali a ostatním svítili jako ti, kdo nesou Kristovo světlo především těm, kdo je zatím nevidí. Amen.

Eva Bodláková